

PO VLASTNÍ OSE 2

ZE STŘECHY SVĚTA NA SIBIŘ

JOLANA SEDLÁČKOVÁ

 PRESS

Po vlastní ose 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jolana Sedláčková

Po vlastní ose 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Po vlastní ose
Ze Střechy světa
na Sibiř

Jolana Sedláčková

Po vlastní ose
Ze Střechy světa
na Sibiř

Tutu knihu věnuji mému parťákovi Luďovi.

© Jolana Sedláčková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4423-7
ISBN e-knihy 978-80-264-4469-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Obsah

Velká cesta pokračuje

Střecha světa	12
Poprvé s Passatem, podruhé s Toyotou.	13

Kyrgyzstán

Pod pikem Lenina.	23
Na konci Pamírské dálnice	27
Nebeské hory.	28
Strasti života na cestách.	32
Černá ovce a děti z průsmyku Toguz-Toro.	33
Den defektů	35
Darovanému koni... ..	37
Tankista z Narynu.	37
Víkend u jezera Sonkol	38
Byrokratická odysea	44
Jako na Altaji	50
Mimo vyjeté cesty.	50
Jezero padesáti barev	55
Letní ráno	59
Mužská hrdost.	60
Pán, co si nechtěl povídat	61
Plot uprostřed hor	62
Spousta úkolů v hlavním městě	65
Lázně na kyrgyzský způsob.	68
Znovu na kontejnerovém tržišti	69
Arabové uprostřed kyrgyzských hor.	70
Vstupenka do Mongolska.	70
Od slavné věže ke kyrgyzskému moři.	71
Slzy sněžného leoparda	73
Jeden den prázdnin	77
Děda z meruňkového sadu	80

Osamocené údolí Džuuku	81
Jako na Aljašce	83
Sedm volů a Zlaté prameny	85
Divoké Zlaté prameny a poslední údolí	88

Kazachstán

Pláně pod Ťan-šanem	95
Jako delfín	96
Honosné centrum Východu	100
Jezero nad městem	101
Cesta do národního parku Altyn-Emel	102
Ve Zlatém sedle	103
Pestrobarevné kopce Aktau	105
Osli z Červené knihy	108
Zpívající písččná duna	110
K jezeru Balchaš	111
Legenda o jezeře Balchaš	111
Napůl slané, napůl sladké	113
Na balchašské riviéře	113
Osud kazašského moře	114
Proslulé východy a západy slunce	115
Opuštěnou krajinou východního Kazachstánu	116
Vytoužené jezero v horách Altaje	119
Hostina na rozloučenou	120
Poslední večer ve Střední Asii	121

Ruský Altaj

Jako doma	127
Opravdová Sibiř	128
Vřelé přivítání	129
První studené ráno	131
Modrá řeka	132
Ruský „Grand Canyon“	137
V zeleném údolí	140
Alkoholové prokletí	144

Tělecké jezero	145
Průsmyk Katu-Jaryk podruhé	148
Gejzírové jezírko	151
Cesta do pravěku	155
K ledovci Aktru	156
Šťastná náhoda a špatné zprávy	159
Den Alexů	161
Cesta do Barnaulu	162
Komedie na druhou	163
Servis u „Pata a Mata“	164
Největší tragédie dne	166
Druhý den v servise	167
Znovu na cestě a nepoučitelní	172
Zpátky v Kurajské stepi	180
Druhý pokus	181
Ledovec Malý Aktru	188
Na plošinu Ukok	196
Příliš intenzivní loučení s Ruskem	201

Velká cesta pokračuje

Plní se nám náš sen o daleké cestě. 1. dubna 2017 jsme vyrazili z České republiky na jih a pak dál na východ. Já, úplně obyčejná holka z Vysočiny, můj přítel Luďa, řidič z povolání, a téměř dvacet let stará Toyota Land Cruiser z bazaru. Poslední dva roky jsme šetřili a všechno v našem životě směřovali k tomu, abychom mohli odjet na sedm měsíců pryč a vyměnit náš pohodlný život v Evropě za dobrodružné putování skrz Asii až do města Magadan na Dálném východě. Znamenalo to pro nás dát výpověď v práci a na nějaký čas se rozloučit s rodinou a s přáteli. Sbalili jsme si věci, naskládali je do auta, které se pro nás na dalších 7 měsíců mělo stát domovem, a věřili, že to bude stát za to.

Občas, když si člověk něco vysní a moc se na něco těší, nedopadne to úplně podle jeho představ. V našem případě to ale neplatí a skutečnost ještě v mnohém předčila naše očekávání. I když někdy zažíváme náročné chvíle a únavu, vždycky je vystřídají momenty, které nás naplňují těžko popsateľným štěstím a nabíjí novou energií a touhou jet dál. Těšíme se, co pro nás nachystá každý další den na cestě.

Máme za sebou přes 27 tisíc kilometrů. Daleko za zády jsme nechali Evropu, Turecko, Kavkaz a Írán. Přes tajuplný Turkmenistán a pohádkový Uzbekistán jsme se dostali do Tádžikistánu, kde jsme se napojili na legendární Pamírskou dálnici, která jako magnet přitahuje motonomády z celého světa a která nás zavedla do skutečných velehor. Pamíru se někdy přezdívá Střecha světa. Setkávají se tady totiž čtyři obrovská pohoří – Karakóram, Hindúkuš, Ťan-šan a Kchun-lun. Štítý Pamíru se zvedají do úctyhodné výšky přesahující magickou hranici sedmi tisíc metrů nad mořem a pohoří samo o sobě představuje podmanivě krásnou krajinu s minimem osídlení, s temně modrým nebem a se zvláštním kouzlem, které se člověku zahryzává do nitra duše. Připadáte si tady jako na jiné planetě, v jiném světě, kde ještě stále vládne mocná příroda a panuje všeobjímající ticho.

Loučení s Tádžikistánem tak pro nás není úplně lehké. Před očima se mi kromě úchvatných hor neustále promítají nezapomenutelná setkání s místními, kteří nás překvapovali svojí laskavostí a ochotou nezištně pomáhat dvěma úplně neznámým cizincům. Ted' ale

S Passatem ve Střední Asii

už musíme pokračovat dál. Za průsmykem Kyzyl-Art ve výšce 4280 metrů na nás čeká další středoasijská země – Kyrgyzstán. Kyrgyzstán důvěrně známe, nějaký čas jsme tady strávili během naší první cesty do Střední Asie v roce 2015. Už tehdy jsme si zamilovali zdejší přírodu a i odtud jsme si odnesli intenzivní zážitky, které nás zasáhly natolik, že jsme se sem rozhodli znovu vrátit a vidět z této nádherné země víc.

V roce 2015 jsme ještě cestovali s nízkým VW Passatem. Spoustu cest ve Střední Asii pokrývá asfaltový povrch, nás to ale vždycky táhlo nejvíc do odlehlých míst a koutů s minimem civilizace. Zvláště na noc jsme se snažili odjet pryč od hlavních tahů a kempovat někde o samotě v přírodě. Při jednom takovém hledání ideálního místa na nocleh jsme nedopatřením prorazili olejovou vanu. Tak tak jsme dojeli zpět k silnici, okamžitě jsme vypnuli motor a zůstali bezradně stát na kraji vozovky. Pamatuji si to, jako kdyby se to stalo všechno včera. Vlastně mám konkrétně tyhle chvíle na cestách hrozně moc ráda. A hned vám i povím proč. Jsou to okamžiky, kdy člověk nejprve vůbec neví, co si počít, ale

Poprvé
s Passa-
tem,
podruhé
s Toyotou

Trasa Velké cesty - 63423 km

Trasa cesty přes Kyrgyzstán, Kazachstán a ruský Altaj

Lud'a s Ikromem

pak z ničeho nic vezmou události velmi rychlý spád a situace se začne zcela přirozeně řešit. Sami s nepojízdným autem bychom si však poradili těžko. Jen co jsem tedy uviděla, že se po silnici směrem k nám blíží první auto, vyšla jsem mu vstříc a mávnutím ruky naznačila prosbu o zastavení. Řidič s jistou samozřejmostí zastavil. Pousmál se nad naši proraženou vanou a během chvíle už jsme jeli přivázaní na laně do nejbližšího autoservisu. Tady jsme se seznámili s mechanikem Ikromem. Ikrom byl vzácný člověk. Moc toho nenamluvil, ale svoji práci prováděl precizně a pečlivě. Proraženou olejovou vanu sundal, vyčistil od oleje a pak zakytoval. Když bylo vše hotovo a dostal za svoji práci zaplacenou, za žádnou cenu nás nechtěl nechat spát venku ve stanu. Vzal nás na večeri ke svým rodičům a pak nás uložil ke spánku na pohodlné matrace ve svém domě, který se nacházel jen padesát metrů od uzbecké hranice. Ikromova rodina byla uzbeckého původu, žili však v Kyrgyzstánu. Při vytyčování hranic sovětských republik se nebral ohled na etnické složení obyvatel, a tak se stalo, že se spoustu uzbeckých měst nedobrovolně ocitlo v Kyrgyzstánu. Přestože Ikrom a jeho

rodina žili v jednom z nejvýbušnějších regionů Střední Asie a svých starostí měli určitě až nad hlavu, vynasnažili se, abychom se u nich doma cítili bezpečně a nic nám nechybělo. Je úžasné moci cestovat v zemích plných paradoxů a kontrastů, zažívat dobro na místech, kde ho člověk nečeká, a uvědomit si, že i lidé kulturně a nábožensky vzdálení si mohou být ve chvíli neskutečně blízcí.

Se všemi těmito vzpomínkami a myšlenkami překračujeme hranici do Kyrgyzstánu. Náš Passat zůstal doma v garáži a s terénní Toyotou se nám otvírají úplně nové možnosti cestování. Můžeme se vydat do těžko přístupných míst a zažít Kyrgyzstán zase jinak.

Kyrgyzstán

KYRGYZSTÁN
5136 KM

